

ΚΕΙΜΕΝΑ ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑΣ ΤΑΞΗ Β΄

Σχολικό έτος 2016- 2017

*Υπεύθυνη εκπαιδευτικός
Τσιριγώτη Σταματία - Φιλόλογος*

ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΚΗ ΓΡΑΦΗ

*Οι μαθήτριάς μας παρουσιάζουν τις δικές τους παραλλαγές
για το θάνατο του Διγενή*

1.

Ο Διγενής ψυχομαχεί κι η γη τόνε τρομάσει
πως θα πεθάνει ο αϊτός, της γης ο ανδρειωμένος,
που όλοι τον εφοβούντουσαν κι όλοι τον ετρέμαν.
Και κάστρον έχτισε τρανό να ζει μέσα στα πλούτη,
μα η μοίρα δεν του το 'θελε πολύν καιρόν να ζήσει,
του αϊτού του δυνατού, του αϊτού του μέγα.
Γιατ' ήρθε ο Χάροντας τρανός και του 'στησε ενέδρα.
Πεσμένος τώρα κείται ο Διγενής στο χώμα·
τον κλαίει η γυναίκα του μαζί κι ο κόσμος όλος,
που πέθανε ο ήρωας της γης ο δοξασμένος.

Νίκη Μαριάτου Β΄3

2.

Ο Διγενής ο γίγαντας της γης ο αντρειωμένος,
χτίζει παλάτι ξακουστό, του Χάρου να ξεφύγει.
Ο Χάρος τον ακολουθεί, να γίνει μάχη εθέλει
κι ο Διγενής ψυχομαχεί στα μαρμαρένια αλώνια.
Καλεί όλους τους φίλους του, να τους εχαιρετήσει.
Ήρθε και η γυναίκα του, στην κλίνει τότε βρήκε,
θρηνεί με δάκρυα καυτά και ν' αποθάνει θέλει
κι ο θεός την άκουσε και την ψυχή της παίρνει.
Όλη η πλάση ρίγησε, ετρίζαν τα θεμέλια,
το θάνατο του Διγενή ν' αντέξουν δεν μπορούνε.

Μαρία Αναστασία Λουκίσα Β΄3

3.

Ο Διγενής επάλευε στα μαρμαρένια αλώνια
κι όλη η πλάσις έκλαιγε και βόγκαγε μαζί του.
-Ανάθεμά σε Χάροντα, παίρνεις τον αντρειωμένο·
Σπίτι δεν τον εσκέπαζε, σπήλιο δεν τον εχώρει,
τ' αγρίμια τον εσέβονταν και τα βουνά τον τρέμαν.
Έρθαν και φίλοι καρδιακοί να τον εχαιρετήσουν
κι επήγαν και τον ηύρανε στην κλίνη ξαπλωμένο.
Έρθε και η γυναίκα του θερμά παρακαλώντας·
-Αν αποθάνεις Διγενή, εγώ ψυχή δεν έχω,
δική σου ήταν πάντοτε, μαζί σου θέλει να'ρθει.
Και στο στερνό το χτύπημα του Χάροντα του πλάνου
ο Διγενής ξεψύχησε, μαζί κι η ομόκλινή του,
αγκαλιασμένοι πάντοτε ως τη στερνή τους ώρα.

Παρασκευή Σουπιάδου Β΄5

ΚΑΙ ΔΥΟ ΠΕΖΑ ΣΤΟ ΙΔΙΟ ΘΕΜΑ:

Θάνατος του Διγενή Ακρίτα

Οι τελευταίες του στιγμές πλησιάζουν. Νιώθει τη λόγχη να διαπερνάει το πλευρό του. Ύπουλο πλάσμα ο θάνατος. Πίστευε ότι θα κέρδιζε ο ίδιος. Και τώρα, κείτεται εκεί, μέσα σε μια λίμνη από αίμα στα μαρμαρένια αλώνια, ανακαλώντας ολόκληρη τη ζωή του. Τις μάχες που έδωσε, τις θυσίες που έκανε, τις φορές που περπάτησε μόνος του στα βουνά της Αραβίας και στα λαγκάδια της Συρίας νύχτες χωρίς φεγγάρι. Νιώθει τη Γη να ταράζεται κάτω από το κορμί του και τον ουρανό να αστράφτει. Ο θάνατος κάπου εκεί κοντά χαίρεται στη νίκη του, ξυπόλητος και με λαμπερά μάτια σαν τον λύκο τον περιγελά. Ο Διγενής φωνάζει κοντά του τους φίλους του και τους αφηγείται τις ιστορίες της ζωής του. Τους θέλει εκεί τις τελευταίες του στιγμές, να τους αποχαιρετίσει, θα κάνει άλλωστε καιρό να τους ξαναδεί. Φωνάζει και την αγαπημένη του. Κάθονται αγκαλιά για τελευταία φορά. Και η τελευταία του πνοή βγαίνει από τα χείλη του μέσα στην αγάπη.

Χριστίνα Σωτηρίου Β'5

Ο Διγενής Ακρίτας έπεσε αδύναμος στο χώμα. Προσπαθεί να ξανασηκωθεί, αλλά ο Χάρος δεν τον αφήνει και η αδύναμη ψυχή του δεν μπορεί πια να του αντισταθεί. Ο Διγενής σηκώνει τα μάτια στον ουρανό και ο ήλιος φωτίζει το ταλαιπωρημένο του πρόσωπο. Ο αέρας λυσομανά, κάνει τα φύλλα των δέντρων να τρέμουν και να πηγαίνουν εδώ και εκεί. Τα δέντρα απλώνουν τα γυμνά κλαδιά τους να πιαστεί ο Διγενής, αλλά εκείνος δεν τα φτάνει. Ολόκληρη η φύση φοβάται και η γη τρέμει καθώς πεθαίνει ο Διγενής, ενώ από πάνω του στέκεται ο Χάρος, ένας άντρας, ψηλός, αδύνατος με γέρικο κορμί που με τα χέρια του ξεριζώνει την καρδιά του Διγενή.

Ο Διγενής πέθανε. Ο Ακρίτας είναι πια νεκρός και η φύση σταματάει. Θρηνεί γι' αυτόν και την αγαπημένη του, που σκότωσε πριν πεθάνει για να μην χωριστούν ποτέ και είναι τώρα οι δύο τους αγκαλιασμένοι στο ίδιο κρεβάτι. Μα είναι πια νεκροί και τα παλικάρια του τον αποχαιρετούν μαζί με το άλογό του, που κλαίει για τον πιο δυνατό και άξιο πολεμιστή.

Στέλιος Τσίμηλας Β'5

ΓΙΑΝΝΗ ΜΑΓΚΛΗ « ΓΙΑΤΙ; »

Διαφορετικό τέλος στο διήγημα.

1.

Ο α' στρατιώτης αντικρίζει τον άοπλο εχθρό του...

Η ανθρωπιά μέσα στη ψυχή του πρώτου στρατιώτη πάλευε να έρθει στη επιφάνεια. Η παρότρυνση που τον είχε κάνει να προτείνει το όπλο του τώρα σιγά-σιγά υποχωρούσε. Κοίταξε μέσα στα μάτια του εχθρού το φόβο του, γονάτισε και άφησε το όπλο στο έδαφος. Ο δεύτερος στρατιώτης έδειχνε ακόμη να μην τον εμπιστεύεται. Τότε ο πρώτος έκανε τη θαρραλέα κίνηση και πέταξε το όπλο του στη ρεματιά. Εκείνο παρασύρθηκε από την ορμητικότητα του νερού και χάθηκε μετά από λίγο. Μόνο τότε ο άλλος τον εμπιστεύτηκε και χαμήλωσε τα χέρια του. Κάθισαν στο έδαφος ο ένας αντίκρυ στον άλλον. Δεν μιλούσαν την ίδια γλώσσα, οπότε προτίμησαν να μην μιλούν. Ένιωθαν μια ιδιαίτερη σχέση να αναπτύσσεται μεταξύ τους, σαν δύο παιδικοί παλιόφιλοι που συναντιούνται ξανά μετά από χρόνια. Και οι δύο θέλουν να ξανασμίξουν. Φοβούνται όμως να κάνουν την πρώτη κίνηση καθώς υπάρχει το ενδεχόμενο ο φίλος του να έχει αλλάξει, να έχει γίνει κάποιος που δεν γνωρίζουν, και με μια λάθος κίνηση να καταστρέψουν τα πάντα.

Άρχισε να σκοτεινιάζει αλλά εκείνοι έμεναν ακίνητοι. Πλέον μιλούσαν μόνο οι ψυχές τους, όπου η αθωότητα και η αγνότητα των ανθρώπων δεν χάνονται ποτέ. Όταν βράδιασε, ξάπλωσαν και οι δύο στο δροσερό γρασίδι κοιτάζοντας τον λαμπερό ουρανό και κάνοντας όνειρα για ένα καλύτερο αύριο, χωρίς πόλεμο. Και αποκοιμήθηκαν ήρεμα για πρώτη φορά μετά από πολύ καιρό. Το επόμενο πρωί χαιρετήθηκαν φιλικά και ο καθένας ακολούθησε το δρόμο του. Και όταν ξανασυναντήθηκαν στο πεδίο της μάχης, φρόντισαν να αποφύγουν ο ένας τον άλλον για μην αναγκαστούν να κάνουν κάτι που θα μετάνιωσαν αργότερα.

2.

Ο α' στρατιώτης τραυματίζει θανάσιμα τον άλλον...

Έπεσε στα γόνατά του.

«Τί έκανα Θεέ μου; Πώς το έκανα εγώ αυτό;» σκέφτηκε.

Κάθε σπιθαμή του εαυτού του είχε μετανιώσει για την αποτρόπαια πράξη του και ζητούσε απεγνωσμένα εξιλέωση.

«Δεν είμαι εγώ έτσι πραγματικά!»

Απομακρύνθηκε από τον τραυματισμένο κάνοντας βήματα πίσω, κυριευμένος από τον πανικό. Όμως πλέον ήταν πολύ αργά. Ένα άλλο πιστόλι από μακριά τον σημάδευε χωρίς να το έχει αντιληφθεί. Και τότε άκουσε τον εκκωφαντικό ήχο του όπλου και ένιωσε τη καυτή σφαίρα να διαπερνάει το στήθος του. Έπεσε κάτω ανάσκελα. Ο δολοφόνος του, ήρθε κοντά του. Φορούσε την ίδια στολή με τον τραυματισμένο στρατιώτη. Στη συνέχεια τον είδε να πηγαίνει στον άλλον, να του μιλάει σε μια γλώσσα που δεν γνώριζε.

«Ίσως να το αξίζω», σκέφτηκε ο πρώτος στρατιώτης, «ίσως έτσι ο Θεός να με τιμωρεί για το έγκλημα που διέπραξα εις βάρος αυτού του αθώου ανθρώπου». Ο στρατιώτης που τον πυροβόλησε πλέον έκλαιγε σιγανά πάνω από τον νεκρό. Ίσως να ήταν φίλος ή αδελφός του. Όμως ο νεαρός στρατιώτης μπορούσε να νιώσει το μίσος που ένιωθε ο εχθρός του για εκείνον.

«Τουλάχιστον έτσι οι άνθρωποί του δικαιώθηκαν. Ίσως να είναι καλύτερα έτσι. Θα απαλλαγώ από τις τύψεις που θα με ταλαιπωρούσαν μια ζωή. Ίσως να είναι καλύτερα έτσι.» σκέφτηκε και άφησε την τελευταία του πνοή.

Χριστίνα Σωτηρίου Β'5

Ο εσωτερικός μονόλογος του β' στρατιώτη λίγο πριν πεθάνει...

ΓΙΑΤΙ;

Όλα γύρω μου σκοτεινιάζουν, ο ήλιος δύει και όλα βυθίζονται στο σκοτάδι, και ο πόνος στα σπλάχνα μου σβήνει, μαζί με τα όνειρα, τη μάνα μου, το σπίτι μου. Που να το φανταζόμουν λίγες ώρες νωρίτερα που τελείωσε η μάχη ότι θα γινόταν κάτι τέτοιο... Καθώς ήμουν αποκαμωμένος η δίψα μου με έσπρωξε να ψάξω να βρω μια πηγή, να ξεδιψάσω. Δυστυχώς βρήκα μια πηγή με τρεχούμενο νερό και μέσα στην χαρά μου πέταξα τα όπλα μου και βάδισα προς το μέρος της. Αυτός με είδε πρώτος και έδρασε γρήγορα και σήκωσε το όπλο του απειλώντας να μου πάρει την ζωή. Τρομοκρατημένος εγώ του έδειξα πως είμαι άοπλος και για μια στιγμή τον είδα να μαλακώνει και για μια στιγμή ένιωσα ανακούφιση. Θυμήθηκα την οικογένεια μου...το σπίτι μου...Τον κοίταξα πιο καλά.. Μπορεί και αυτός να είχε οικογένεια, σπίτι, μητέρα. Ωστόσο αυτό δεν κράτησε για πολύ· το βλέμμα του σκλήρυνε και ένα ψυχρό χέρι έσφιξε τα σπλάχνα μου. Δεν άκουσα τον κρότο· ένιωσα μόνο τον πόνο που έσβησε τα όνειρα και σηματοδοτούσε το τέλος μου. Παρ' όλ' αυτά δεν τον μισώ. Και αυτός σαν κι εμένα θα ήτανε· οι καταστάσεις τον έσπρωξαν στα όρια χωρίς να το θέλει. Τον ακούω να φεύγει και δάκρυα κυλάνε στο πρόσωπο μου, δάκρυα που αντιπροσωπεύουν τις ελπίδες, τα όνειρα, και τη χαμένη μου πατρίδα. Αλλά σε λίγο δεν θα έχω δύναμη ούτε και για αυτά και θα σβήσω, σαν τον ήλιο που δύει τώρα στον ορίζοντα.

Ξαφνικά ακούω βήματα, αλλά ξέρω ότι είναι πλέον πολύ αργά για μένα, αλλά αντί για κλάματα, φωνές ή ακόμα και πυροβολισμούς, κρύο νερό ξεβγάζει το πρόσωπο μου και η στεναχώρια μου υποχωρεί μαζί. Ακούω λόγια τα οποία δεν μπορώ να καταλάβω, αλλά τα νιώθω μέσα στην ψυχή μου να την ανακουφίζουν από τα τραύματα του πολέμου και είναι σα να βρίσκομαι πίσω στο χωριό μου, στην αγκαλιά της μάνας μου. Τα μάτια μου ανοίγουν για μια τελευταία φορά και βλέπουν τον στρατιώτη που γέρνει πάνω μου τρυφερά και όσο μπορώ εκπλήσσομαι, αλλά ίσως τελικά να έχει

λίγη ανθρωπιά μέσα του· τίποτα όμως απ' αυτά δεν έχει πλέον σημασία. Καθώς όλα ησυχάζουν γύρω μου, νομίζω πως ο πόνος υποχωρεί. Χαρούμενος αρχίζω σιγά-σιγά να πηγαίνω σε ένα μέρος όπου τίποτα δεν έχει νόημα, όπου όλα είναι ήσυχα και σε αρμονία, όπου όλοι είναι αδελφωμένοι.

*Αντώνης Μάλλιος Β3
2016-2017*

